

[Eva Møller]

kum. Vi har i de seneste år både i folketings-salen, i uddannelsesudvalget og i diskussioner ude omkring talt om problemerne vedrørende tilgangen til pædagogikum. Det faldende elevtal i gymnasieskolen får selvfølgelig også indflydelse på og konsekvenser for beskæftigelsen af gymnasielærere. Vi ved, at der i øjeblikket er mange studerende, der på universiteterne studerer de typiske gymnasie-lærerfag uden at have håb om og/eller mulighed for at få ansættelse i gymnasieskolen. Disse studerende må derfor se hen til – og deres studier må lægge op til – ansættelse andetsteds end i gymnasiet. Det arbejdes der også på i et samarbejde omfattende såvel erhvervslivet som de berørte fakulteter. Vi ønsker, at det aspekt, vi i dag må kalde alternative beskæftigelsesmuligheder, indgår med vægt i overvejelserne om uddannelsernes indhold.

På lang sigt vil det rigtigste være at integrere pædagogikumuddannelsen i universitetsstudierne, ligesom det i øjeblikket er tilfældet med den teoretiske del af pædagogikum på universitetscentre, men da reformer af universitetsstudier er et stort og besværligt arbejde, må vi have alternative muligheder for regulering af tilgangen til pædagogikum, indtil en sådan reform er gennemført.

Det konservative folkeparti finder efter omhyggelige overvejelser, at den foreslåede metode til regulering af tilgangen til pædagogikum er den bedst mulige, hvorfor vi som sagt kan støtte forslaget.

Povl Brøndsted (V):

Jeg vil starte med at beklage, at vor ordfører, fru Hanne Severinsen, ikke selv kan holde ordførertalen. Jeg vil derfor komme med mine kommentarer til lovforslaget.

Jeg vil straks til ministerens beroligelse sige, at venstre støtter forslaget. Det siger jeg for ikke at gøre ministeren nervøs, for det skal da ikke nægtes, at da jeg læste paragrafferne og bemærkningerne til lovforslaget og tog fat på fremsættelsestalen, så var det sådan, at jeg mere og mere sagde: »Nej, den går ikke«, men så kom jeg til bemærkningerne på side 2 i fremsættelsen, hvor der står:

»Jeg kan oplyse, at der i ministeriet har været gjort alle tænkelige forsøg på at løse problemet på anden vis, f.eks. gennem place-

ring af pædagogikum som led i universitetsstudiet. Dette vil på længere sigt uden tvivl være løsningen, men universitetsreformer tager tid. Og det ville være helt urimeligt at fortsætte med en udgift på 60 til 70 mill. kr. i årevis til en pædagogikumordning, som tiden er løbet fra, og som har den skadelige bivirkning, at den hvert år får op mod 1.000 kandidater til at indstille sig på en fremtidig beskæftigelse, de aldrig vil opnå.«

Her var det, ligesom jeg følte det lidt meneskelige, idet man dermed i undervisningsministeriet har udtrykt, at det ikke er nogen rar ordning. Det er ikke nogen heldig ordning, at vi lader det at få ansættelse være ensbetydende med, at man også kan få den kvalifikation, som pædagogikum er for den enkelte uddannede.

Blandt de uheldige virkninger er den værste nok, at vi går glip af at få en hel masse unge kandidater ind på vore gymnasier, men det er jo ikke en ulykke, der foranlediges af lovforslaget her. Ulykken er jo sket, fordi der er så mange, der med den forventning at kunne komme ind i en undervisningssituation på gymnasier har taget deres høje universitetsuddannelse. Det ville være lidt falsk, hvis man fortsatte denne vildfarelse ved at bilde dem ind, at det var dér, de på et eller andet tidspunkt kunne få en ansættelse. Derfor er det nok rigtigt at sige – i hvert fald for en periode – at det er ansættelsesforholdet, der er baggrunden for pædagogikum.

Men jeg vil da meget gerne spørge ministeren, om der ikke er en mulighed for, at vi hurtigt kan give disse velkvalificerede og højtuddannede folk et tilbud, der kan lede dem over i andre erhvervsområder. Vi har jo tit sukket efter at få nogle af vore dygtige universitetsuddannede over i f.eks. det private erhvervsliv. Vi har tit sagt, at det ville være vældige kvaliteter, der kunne bibringes mangan en privat organisation, hvis man fik disse folk derover. Men der skal nok lidt gulderod til, fordi de har uddannet sig med en anden målsætning. Her får de virkelig at vide, at den målsætning vil ikke blive opfyldt. Derfor synes jeg, vi må finde noget andet til disse mange velkvalificerede folk.

Jeg tager det ikke så meget som et besparelsspørgsmål. Jeg tager det mere således, at vi måske skal flytte nogle penge fra ét sted over til en efteruddannelse i stedet for pædagogikum, en efteruddannelse, der kan give